

ска предъ вратитѣ на Цариградъ и разположилъ главната си квартира предъ Влахернския дворецъ. Тутакси той поканилъ при себе си патриарха и нѣкои велможи, а когато тѣ се явили, той пожелалъ да види самия императоръ Романъ. Съ надежда, че ще дойдатъ до споразумение за миръ, Романъ приелъ предложението за свиждане. Въ опредѣления день, правейки молитви заедно съ патриарха въ Влахернската светиня, той се приготвялъ за срѣща съ страшния царъ на българитѣ. Ала Симеонъ ги накаралъ да го чакатъ четири деня. Едва на 9 септемврий той се явилъ на условеното мѣсто при Космидионъ, въ горната частъ на Златния рогъ, съпровожданъ отъ огромна войска: неговитѣ тѣлохранители имали едни златни, други сребърни копия и щитове, и всички били оковани въ желѣзни брони. Свиждането станало край брѣга на площадката, къмъ която прилепнала императорската триера. Симеонъ, въ това време почти 60-годишенъ старецъ, заповѣдалъ най-първо на своитѣ хора да огледатъ площадката, за да се предпази отъ засада; следъ това слѣзълъ отъ коня и се приближилъ до императора. За разговора имъ знаемъ само, че предъ императора Симеонъ укорявалъ патриарха за враждебното му къмъ него разположение и когато Николай почналъ да говори нѣщо за своитѣ молитви, Симеонъ прекъсналъ речъта му съ думитѣ: „Отъ твоитѣ молитви е убитъ моя конь“ (при Ахелой<sup>29</sup>).

Свиждането не довело до миръ, понеже българскиятъ царъ изисквалъ твърде много. Симеонъ отново отстъпилъ отъ града назадъ, защото трѣбвало да отложи окончателното осъществяване на своитѣ планове за по-късно време. Отъ една страна, развалили се преговоритѣ съ арабитѣ поради византийското злато, отъ друга — нужно било да се освободи отъ новия врагъ въ тила. Веднага щомъ се завърналъ въ България, Симеонъ пакъ изпратилъ голѣма войска противъ отменалия се сръбски жупанъ; ала при приближаването на българитѣ Захарий избѣгалъ въ Хърватско; жупанитѣ били строго наказани и страната опустошена. Отъ Сърбия българитѣ подъ началството на Алогоботура се насочили противъ хърватитѣ, най-силнитѣ членове на западния съюзъ, но били напълно разбити (около 925 год.<sup>30</sup>).

Между това войната съ византийцитѣ все още продължавала. На 926 година една войска отъ македонски славяни предприела нападение на Солунъ. Гръцкото крайбрѣжно население избѣгало на островитѣ и останало тамъ до смъртта на Симеона. Напраздно патриархъ Николай се мжчелъ съ две послания да склони българския царъ за миръ<sup>31</sup>.

Срѣдъ приготвления за голѣми предприятия Симеонъ умрѣлъ на 27 май 927 година.

Българската държава достигнала при Симеона такива размѣри, каквито по-късно вече никога нѣмала. Отъ едно сравнение на съставения по заповѣдъ на императора Левъ Философъ (886—912) описъ на епископствата въ империята съ описъ на българскитѣ епископства при царъ Петра, сина на Симеона, се вижда най-добре при другитѣ откъслечни сведения, до колко Симеонъ е увеличилъ получената по наследство държава. При императора Левъ византийцитѣ владѣли въ Европа почти цѣла Тракия до линията, прекарана отъ Созополъ на Понта презъ Верея (Стара-Загора) до малката крепостъ Констанция, близо до изворитѣ на Марица, сжщо тѣй Родопъ, македонскитѣ крайбрѣжия съ Сересъ и Солунъ, цѣла Тесалия, Епиръ и цѣлата брѣгова страна на Албания. Симеонъ завоювалъ по-голѣма частъ отъ Тракия, заелъ македонскитѣ крайбрѣжни области недалечъ отъ стенитѣ на Солунъ, покорилъ северна Тесалия съ градоветѣ Петра при Олимпъ и Стагъ при Пеней, Епиръ съ Янина, Бутротонъ и Химера до околноститѣ на Артенския заливъ и адриатическото крайбрѣжие отъ устието на Калама срещу Корфу до устието на Дринъ, освенъ Драчъ, който си оставалъ постоянно византийски.